

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Posmai iš Giesmininkės Karolinos Biekšaitės-Jezerskos
Pilaitiškų poezijos pavasarių 2009-2019 metais

PILAITĖ

2019

*

(Nuotrauka iš 2017-ųjų pavasario)

Kiekvienam Pilaitės poezijos pavasariui eilių sukuria į šio sostinės daugiabučių rajono kultūrinį gyvenimą 1997 metais aktyviai įsijungusi į Lietuvą parvykusi gyventi politinė kalinė, tremtinė, garbaus amžiaus liaudies poetė ir tautodailininkė Karolina Biekšaitė-Jezerska. Ji eiles rašė ir tremtyje, ir svečioje šalyje – Ukrainoje. Nepadeda plunksnos į šalį ir gyvendama Lietuvoje. 2009 metais Vo „Pilaitės bendruomenė“ iniciatyva 85-čio proga išleista Karolinos Biekšaitės-Jezerskos kūrybos rinktinė „Žodis Lietuva sieloje ir lūpose“. Ją pilaitiškiams teatralizuotai pristatė Pilaitės liaudies teatras.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

*

Eilėraštis dedikuojamas

Pilaitės Giesmininkei Karolinai

peržengiančiai 95-tojo gimimo slenkstį:

*

Šiandieną aš esu

Pasaulyje ne vienas.

Pasauly daug žvaigždžių –

Svajingai spindi dienos.

Karolina, Karolina,

Rožė – žydinti sode!

Meilė – žengianti gatve!

Posmais žėrintis dangus

Lai gyvenime vis bus,

O mieli vaikų veidai

Tavo širdyje giliai.

Karolina, Karolina,

Nuostabus esi ŽMOGUS!

Tą pasaulis šiandien žino.

Meilė žodžiui jungia mus...

Nežinomas Pilaitės Giesmininkas

2019 rugsėjo 23-čioji

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

*

PRIEŠISTORIJA : Prieš 85-erius metus Karolinos pasveikinti su svarių Gyvenimo ir kūrybos jubiliejumi rinkosi jos giminaičiai ir bičiuliai į Martyno Mažvydo progimnazijos Aktų salę. Čia buvo parodytas Pilaitės liaudies teatro jos biografija ir kūryba pagrįstas mini spektaklis *“Žodis LIETUVA sieloje ir lūpose”*.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

*

Tik iš spaustuvės dar dažais kvepianti Karolinos poezijos knyga “Žodis LIETUVA sieloje ir lūpose” buvo labai šiltai sutikta. Prie Karolinos autografui išsirikiavo solidi sparnuoto žodžio mylėtojų eilutė...

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

*

Atšventęsi savo 85-metį Karolina ir toliau eiliavo ir maloniai savo posmais dalinosi Pilaitiškuose poezijos pavasariuose:

(Šnekučiuojas su poete Lida Tamulevičiene)

2009-ųjų Poezijos pavasaris “Lietuva! Tavo vardas mano širdy!”

*

Aš pasiilgau taip Tėvynės,
Tėvelio ir brangios mamos,
Mielų sesučių, – brolio
Ir balto beržo kvepiančios šakos.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kur supynės..., supynės... balto beržo žaliuos.

Kvepiančios beržo kasų supynės,

Kur, kur jūs?!

Liko tik miražas gražus...

O tu motinėle, motina sena,

Neliūdėk prie grotų –

Ašarų gana.

Gal praeis pro šalį

Daug dienelių, daug,

Bet ašai sugrįšiu, –

Tu tikėk ir lauk!

Lietuva, tu visada mano širdyje esi gyva.

Pavasariais, žiemoj beviltėj

Ir artimiausia ir sava,

Vis nešanti man gėrį, grožį, viltį.

Viltis tu mano ir garbė.

Idėja, laimės žvakė.

Skaisčiausioji, gražiausioji,

Be jokios nuodėmės,

Tėvynė mano Žydraakė!

Tie pilki grumsteliai tėviškė arimuos.
Tie žiedeliai baltieji soduose gegužio.
Šitie drobių raštai pievose ištiesti.
Šitie taikūs žmonės, šitos širdys geros:
Tai Tėvynė mano –
Mano Lietuva!

Tie laukų usnynai ir iškirsti sodai.
Tie langų kiaurymėm žvelgiantys namai.
Ir šiurpus urzgimas svetimų mašinų.
Svetimųjų riksmas, pančiuose daina.
Ar tai tu, Tėvyne, –
Mano Lietuva?

Pilaitė

Tu esi mano Pilaitė –
Pasaka, daina.
Tavimi didžiuojusi aš
Ir tu man sava.

Nors upių nér tavyje plačių,
Nei kalnų aukštų...
Tad, kodėl už ką, Pilaite,
Taip tave myliu?!

Čia gimiau, čia užaugau.

Čia šiandien esu.

Čia kiekvienas medis kalba

Man žmogaus balsu.

Daug pasaulyje yra kraštų,

Nuostabių šalių,

Bet visų mieliausias man kampelis,

Tai, Pilaite, – Tu.

Tad mylėk, žmogau, Pilaite

Širdimi visa.

Kai Jai skaisčiai šviečia saulė,

Ar gili tamsa?

Mylėk visada!

Prisiminus Uralą

Kai vasaros kaitra ateina,

Ar ruduo auksinis,

Mintimis aš klaidžioju krašte,

Savam, gimtam – Tėvynėj.

O nesuprantama buvau,

Kai mano buities lyrą skaitei,

Nesupratai ir Tu

Mano minties rašytos.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Sakiau, kad posmai jau kiti.

Idėjos, raiškios, drąsios.

Buvai nustebęs, jog kryptis

Kitokia eilių mano.

Gi ne mylimoj Dzūkijoje rašiau!

Urale, kedrų girioj,

Kur buvau suprasta labiau

Tarpe draugų likimo!

Gal inspiracija dangaus,

Viltis nauja atėjo,

Tačiau ar laikas nepalauš

Ant kryžkelių tarp vėjų?

Bet nesvarbu, kas bus?

Ėjau, šalau, nepaisiau jokių sienų.

Astralinė mūs paslaptis yra,

Kaip gyvas mūsų Dievas!

Pas Jį einu...

Tikiu pilnai į ateitį žvaigždinę.

Menki liks tikrai žemiški vargai

Tėvo sode beribiam...

Vyturėli, mažytis paukštelė.

Tu prie lango grotų čiulbėk.

Tu atnešk man sparnelius pirmą gėlę,

O snapelius rytines rases.

O, kad dar grįžtų tos pasakos šviesiaplaukės.

O, kad grįžtų kūdikiai lino akim.

Aš su jais dar išbėgčiau į lauką,

Kaip drugelis laisva ir laki.

Saulei leidžiantis auksą surinkčiau.

Nematyčiau akių mylimų.

Nematyčiau, kaip vergai palinksta,

Ir kaip miršta, miršta Ereliai kalnų.

*

(Nuotr.: Su sodybos šeimininke ir jaunąja poete Viktorija Ratomskaja)

2010-ųjų pavasaris “Mes vienos girios medžiai”

Akys

Akys, mielos motinos akys –

Žiburėliai: mano žiburiai.

Geros jūs ir linksmos kaip plaštakės,

Nors pritemti mokančios niūriai.

Kaip buities laukuos aršiuos paklystu

Ir einu per lauką be kelių.

Jos mane lyg amžina draugystė

Veda uostan vandenų gilių.

Kai toli toli svetur keliauju.

Vis vilioja, šaukia nežinia.

Kol pastogėn parveda gimtojon

Tavo akys budriosios mane.

Aš grįžtu, o jos dažniau aptūpę raukšlėm.

Draugėm rūpesčių sunkių.

Atleidimo ieškau ne iš lūpų.

Atleidimo ieškau iš akių.

Užbučiuot, užglostyti aš trokštu

Raukšleles visas alei vienos,

Kad jos niekad neužgožtų

Nuostabios tavo akių dainos.

Geros jos ir linksmos kaip plaštakės.

Kam gi joms pritemti taip niūriai?

Švieskite, o geros mielos motinos akys –

Žiburėliai, mūsų žiburiai.

Dzūkui

Merkio žydinčiais krantais

Lekia pasaka žiedais.

Kas ją širdimi skaitys,

Dzūko sielą pamatys.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Dzūko siela kaip dangus.

Širdis – pasaulis platus.

Nuoširdumas, vaišingumas – toks gilus,

Siekiantis jūrų dugnus.

Dzūkas ranką tau paduos.

Bėdoje padės, paguos.

Į seklyčių pasikvies.

Stalą staltiese užties.

Ir vaišins jis iš širdies.

Kuom galės ir kuom turės.

O po nuoširdžios kalbos,

Laimės palinkės keliuos.

Į akis drąsiai žiūrės.

Geros sveikatos palinkės.

Nenuvils, nesumeluos.

Dar ir dainą uždainuos.

Per viganus, per laukus

Plaukia Merkys išdidus.

Tarsi veidrodis skaidrus,

Kuriuo grožisi dangus.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Merkio sraunioji banga.

Lyg tas kaspinas melsva.

Skuba, skuba, vinguriuoja.

Kas jį šaukia, kas vilioja?

Merkys skuba į Marias.

Jos putojančias bangas.

Savus vandenį išliet

Ir žuvėdras pakylėt.

Vėjus keturis pagaut.

Su bangom palenktyniaut.

Viesulą pasikinkyt.

Su žaibais pasišvaistyt.

Krante palieka klevai,

Merkį mylintys beržai.

O žilvyčiai, putinai palinkę visai žemai

Su kiekviena bangele atsisveikina slapčia.

Verkiu už jus miškai!

Nebėr beržo, nei šakos,

Kur gegutė parūgos, kur pakukuos?

Kur jos ašaros nukris?

Ir rasos perlais pavirs?

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Išretėjo mūs miškai.

Krito gluosniai, ąžuolai.

Vandalai, atėjūnai, – vanagai

Iškirto miškus ištisai...

Pravirko pjūklai ir kirviai,

Suūžė traktoriai, kranai,

O atėjūnai svetimi žiauriai naikino

Mūsų miškus taip stropiai.

Vežė senus ir jaunus,

Vaikus nekaltus, mažus

Į Sibirą, į ledynus, į šaltus.

Į miškus, į svečius kraštus.

Nutilo daina miškų.

Nejauti kvapo pušų, sakų...

Kelmai pajuodę dunkso kaip grabai.

Lietuvi, o tu šitą skausmą širdimi jautei.

Tik mano tėvynėj gražiausi miškai

Koks grožis, koks rojus – Dzūkijos miškai!

Pušys tarsi stygos – stiepias ąžuolai.

Ant žemės tiek turto visokio matai.

Svaigina net sielą nuostabūs kvapai.

Paukšteliai traliuoja, linksmina šalia.

Žvėrelių takeliai vilioja, klaidina tave.

Išgirsti ir briedžio baubimą,

Kurs drebina žemę ir širdį baugina.

Tarsi piramidės – skruzdėlynai gyvi.

Taip skuba skruzdėlytė tais savo takeliais.

Ji tokia mažytė, bet vikri, stipri.

Tris kartus didesnį už save ji tempia šapelį.

Žiūrėčia, žiūrėčia akių nenuleisčia

Į jų rūpestėlį, darbštumą, vikrumą.

Tai jos sanitarės skruzdėlės-sesutės

Išvalo miškus kaip seklyčias močiutės.

Kaip būna man liūdna, sunku ir ilgu.

Kai širdį suspaudžia, net pravirkt galiu,

Aš miško ošimą staiga išgirstu,

Prie pušies kvapios prisiglaust skubu.

Miškas mūsų turtas, palaima, namai.
Miškas ir tėvynė daug amžių – seniai!
Be miško lietuvis – paukštis be sparnų.
Be miško lietuvis – Merkys be krantų.

Be miško lietuvis – daina be gaidos,
Dangus be mėnulio, be žvaigždės šviesios.
Miškas ir lietuvis surišti mazgu.
Jį atrišt pasaulį dar nėra jėgų.

Einu ir dairausi, kur siena pušų?
Kur eglės sutūpę tarp žalių skarų.
Kur uosis išplėtęs į šalis šakas
Kaip motina sūnui ištiesia rankas.

Kur ąžuolas dingo – išdidus, stiprus.
Patyręs viršūne šimtmečius sunkius.
Tik kelmas boluoja šerdim atvira
Ir laikas dar šaknis žemėn įleisti.

Kai kepina saulė, karšta ir tvanku.
Prisėsčia pavėsy po klevu žaliu.
Kur klevas ant kelmo, – kaitinas žaltys.
Čia niekas pro šalį praeiti neišdrįs.

Kur ošė giružė, – tik kelmai pilki.

Stypso tik dilgynės ir tylą skaudi.

Tarp kelmų išdidūs ganosi ožiai.

Baltutės avelės ir širmi žirgai.

Miškas – visų turtas: Dievo dovana.

Nieks negal dalint ją – apsitvert tvora.

Šiam grožiui ir džiaugsmui ištieskim rankas.

Jei mišką kas skriaustų, – pakelkime jas.

Praeis šimtas metų, giria vėl suaugs.

Su sūnais, anūkais jie didūs išaugs.

Be miško lietuviui gyvent nevalia.

Lietuvis ir miškas suaugę siela.

*

2011-ųjų pavasaris “Naktis pražydusi diena”

Vasario 16-osios garbei

Kai mėginu apsidairyti
Po seno laiko arimus,
Užlieja širdį man brolybė –
Toks keistas jausmas neramus.

Baisiausias karas, bėdų metai,
Žemyn nusvirusi galva,
O Tėvų žemė baimę mato, –
Bus vėl Laisvoji Lietuva!

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Šventai atminkim, sesės, broliai,
Jog Dievo saulė rytą kils,
Nesuklupdys minios nuo šiolei
Jokia pyktis, jokia tremtis.

Patyrėm negandų nemaža.
Jos kaip akmuo mums širdyse
Bet baigėsi vergovės lapas.
Nušvito saulė mums kita.

Ji spindi danguje kaip auksas.
O gal už auksą dar labiau?
Dabar jau sąmonė atgims man,
Nes pikto priešo nebijau.

Blyškus vasario ryto veidas,
Bet jame spindi jau viltis,
Kad savo gryčios neapleidęs,
Tėvynę gražins ir dabins.

Sugrįžęs iš kovos už laisvę
Sūnus – manoji parama.
Neveltui jisai kraują laistė,
– Yra Laisvoji Lietuva.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Dienoms iš lėto ratą sukanč,
Gal atsigaus ir man širdis,
Matydama, kad ir anūkai
Brangios Tėvynės neardys?

Lai dega Trispalvė skaisčioji.
Per amžius Ji mums atgaiva.
Su ja lai sau metus skaičiuoja
Laisvoji mūsų Lietuva!

Ir skęsta žvaigždės Merkyje

Kalneliai ežerai ir sidabrinės brastos.
Pajūrio kopos, lygumos, žali miškai.
Žinau, nedidelis gimtasis mano kraštas,
Bet išmatuoti jį tik širdimi gali.

Kiek daug kelių? Kiek miestų žemėj pastatyta?
Žinau, pasaulyje gimtinė tik viena.
Į nieką šio mažyčio krašto nemainyčiau,
Kur skamba dainos, skęsta žvaigždės Merkyje.

Jei Lietuvos, jei savo liaudies nematyčiau?
Jei vardas Jos nebūtų gyvas man širdy,
Suprast kitų, pagerbt šio krašto nemokėčiau.
Tai nesuprastų ir manęs tada kiti.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

O mylimoji Dzūkija!

Manoji meilė, Tau Dzūkija,
Aš neradau kitur tokios.
Čia dangus paaukuotai žydras
Virš plaukiančios Merkio bangos.

Nėra tokios, – visur ieškojau:
Kur šilko plaukiantys šilai,
Norėtus liesti, juos paglostyt
Kaip peteliškes vasarą vaikai.

Aš niekur nemačiau gražesnių
Peizažų didelių akių,
Merkio sraunaus švelnaus ošimo
Ir sielą virkdančių dainų.

Tu man – pirmos meilės svajonė, –
Nepamiršta, gyva, saldi.
Tu kaip ramunė dar nepažydusi,
Dzūkija, man graži esi.

Tu kaip mergelė dar nebučiuota,
Dzūkija, man šventa esi!
O kad neužgestų židiny!

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Pasuka kelelis, kur švyti kaimelis
Kur sutūpę trobos lyg rožių keraį,
Kur baltoms langinėms stiklai tarsi švyti,
Kur lenkias prie žemės žemai.

Čia pieva, čia takas, palaima, čia kryžius.
Pagiryje juosta šilo mėlyna...
Danguj debesėlių baltų tankus dryžas
Širdį sugraudina atklydus daina.

Čia svirtys sugirgžda prie šulinio lyg gervės.
Kregždutės virš langų sučiulba linksmai.
Pajunti kaip kojas tau žiedai bučiuoja
Ir pušys kepurėm lenkias iš toli.

Čia gimtas kaimas, čia gimtieji namai.
Čia protėvių šaknys įauga giliai.
Vaikystės lopšys ir jaunystės sparnai,
Tartas pirmas žodis, užmirštas seniai...

Žiaurios būties banga ir supo, ir mėtė
Po svetimus šaltus ir nemielus kraštus,
Bet Dzūkijos kraštas kaip saulė man švietė
Ir širdį ramino ir guodė skausmus.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Čia kregždučių lizdas, stropiai sulipdytas,
O taip pat ir Jūsų čia gimti namai,
Mylėk gimtą kraštą, saugok jį ščyrai...
Čia šviečia praminti Motulės takai...

Tegul neužgęsta židinio liepsnelė,
Kol girdis vaikystės lopšinės daina,
Kol dar žydi gėlės, kol laukia suoloelis.,
Kol klaidžioja sode Motulės šviesa...

Čia gėlės lyg gyvos svaigina, lyg šneka.
Tylu čia, tiek grožio, girdis Merkys teka...
Ir jauti kaip žemė alsuoja, dejuoja.
Kaip plaka, kaip džiaugias širdis.

Ir slenka čia dienos į praeitį giliai,
Ir keičiasi kartos ir auga vaikai,
Ir skamba čia dainos, o kartais ir juokas
Aplanko ir džiaugsmas, o kartais skausmai...

Bet dzūkas ne liūdi, – iš karto nurimsta
Pažvelgęs į dangų, kur sukas gandrai,
Kur laukuos banguoja lyg jūra linai,
Kur tarp klevų pievoj ganosi žirgai.

Čia po šitu stogu augai, čia gimei.
Iš čia į pasaulį platų išėjai.
Ir kur tu bebūtum skausme ar džiaugsme,
Į gimtąjį kaimą tu vėl sugrįši,
Nes tik čia ramybę širdžiai surasi.

Kur triūsė Motulė, – židinį užkursi.
Į šiltą ugnelę rankas ištiesi...
Tą šiltą liepsnelę, lyg motinos širdį,
Savo švelniais pirštais, delnais paimsi.

Mano klevas

(Trumpoji poema)

Pažvelgiau į langą, –
Ir ką pamačiau?!
Išteptą klevelį,
Kurį sodinau...

Aplinkui alyvų lapai
Dar žali...
O mano klevelis
Lyg degt ugnimi.

Tau tu, rudenėli!
Tai tavo žingsniai!
Aptepliojo klevą
Skaisčiai raudonai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Sodindama klevą,
Svajojau, mėščiau,
Kad jis gražus augtų
Į dangų arčiau.

Kad jis nepabūgtų
Viesulų žaibų...,
Kad stiprus užaugtų
Lig pat debesų...

Bet ruduo auksinis,
Muštruodamas žirgus,
Prijojęs prie klevo
Papurtė lapus.

Ir krito lapeliai
Vienas paskui kitą,
Ir griebia juos vėjas
Lietaus permirkytą.

Ko pyksti? Ko šėlsti?
Kam klevą kratai?
Jis dar toks jaunutis.
Negi nematai?!

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Nurink, rudenėli.

Nustok jį lankstyt.

Bobų vasarėlę

Leisk jam pamatyt.

O ruduo nerimsta!.

Greit pakvies šalnas.

Palangėj jurginai

Nulenks galveles.

Mėto vėjas lapą

Ant tako piktai,

Greit įmins į pėdas

Žemelėn giliai.

Ir stebės mėnulis,

Žvaigždėtas dangus,

Kas jaunam kleveliui

Nuplėšė lapus.

Greit atskris žiemužė

Lyg fėja balta,

Ir šoks pūgos šokį

Su vėju, – šalta.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kai mano palangėj

Priguls pailsėt,

Aš eisiu prie klevo

Savo pakalbėt.

Klevelis, – tai mano

Pasaka trumpa.

Aš žiūriu į klevą

Su širdy gėla.

Grįžk, pavasarėli,

Gėlėtais laukais.

Papuošk man klevelį

Lapeliais kvapiais.

Kad į mano langą

Vėl žaliai žiūrėtų,

Kad mano krūtinėj

Širdies neskaudėtų.

Stebiuosi, kodėl ruduo

Pirmiausia griebiasi

Už mano klevo?

O gal pabojo kieno akių?

Mama taip sako:

Nastenka – gėlėlė,
Tėvelių dukrelė,
Aukso trupinėlis,
Saulės spindulėlis.

Akys kaip žvaigždutės,
Purpuro lūputės,
Rankutės minkštutės
Lyg kvapios ponškutės.

Apvalūs veidukai, –
Liūdesio nė lašo,
Šypsosi ir pyksta,
Kai ant rankų prašo.

Rankutėmis spirias, –
Stengias atsisėsti,
Kojytėmis mojuoja,
Lyg vaikšto, bėgioja.

Ką tiktai paima, –
Į burnytę tempia,
Mamos švelnų balsą
Jau gerai supranta.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

O tėvelio meilės
Džiaugsmą pakartoja,
Kur tėvelis eina,
Akutėmis vedžioja.

Tėvelių aušrelė,
Tėvelių saulelė,
Graži sidabrinė
Lyg jūrų žuvelė.

Mylėsim, globosim.
Ant rankų nešiosim.
Ką turim brangiausia,
Vien tau atiduosim.

Mūs brangiausias turtas –
Tai dukrelė mūsų.
Tai širdis ir siela.
Ji – svajonė mūsų.

Kai dukrą ant rankų
Lyg pūką laikau,
Jaučiuos toks turtingas,
Lyg auksą žarstau.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

O širdis močiutės,

Jai meilės pilna.

Ji tarsi šaltinis

Neišsemiama.

Ar saulutė leidžias?

Ar saulutė krenta?

Jos meilės šaltinis

Su Nastenka šneka.

Jos meilė kaip saulė:

Šilta ir šviesi.

Dėl gėrio Nastenkai

Širdį dalini.

Šaunuoliui Artūrėliui

Mūsų Artūrėlis –

Džiaugsmo spindulėlis.

Jis lyg iš Aukštybių

Skambus vyturėlis.

Jis šviesus ir švelnus –

Dangaus debesėlis.

Jis kvapnus ir gražus –

Rožės pumpurėlis.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Pavasario žiedas,
Pavasario džiaugsmas,
Žibuoklėm pražydęs
Mano sielos jausmas.

O kalba į mane
Čiulbesiu paukštelio,
O žiūri į mane
Lyg žiedas linelių.

Te laimė pro šalį
Niekada nepraeina,
Gyvenimo audros
Pavirsta į dainą.

Maldauju dievulio,
Kad augtum, stiprėtum,
Su blogiu kovotum,
Gėrį dovanotum.

Kas brangu, kas miela,
Širdyje nešiotum,
Į meilę močiutės
Ranka nenumotum.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Ji ant rankų savo

Nešiojo tave,

Į sapną lydėjo

Pasaka, daina.

Tiesei jai rankelę

Lyg obels šakelę.

Turi jai žiedelį

Lyg grotum dūdelę.

Mano širdelėj

Tiek meilės, gerumo,

Tikro supratimo

Ir gailestingumo.

Tavoje širdelėj

Tiek šiltos ugnelės.

Pykčiui ir kaprizams

Joje nėra viettelės.

Kai tave išvystu,

Lyg žiedas pražystu,

Pavargusioms akims

Iš toli pražystu.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Iš žiedų – kvapiausias.

Iš paukščių – gražiausias.

Žemėj – vabalėlis.

Danguj – vyturėlis.

Visų mylimiausias.

Liūliuotas, bučiuotas.

Lopšinėm migdytas,

Pasakom ugdytas.

Tu mūsų saulelė.

Tu mūsų dainelė.

Baltas debesėlis.

Tekanti aušrelė.

Nušvinta man akys.

Siela lyg dainuoja,

Kai žiūriu į tave,

Lyg sapną sapnuoju.

Margų žiedų jūroj

Regiu vėrinėlį,

O jame gražiausią

Perlo karolėlį.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tai jis mūs švieselė,
Gaivioji raselė,
Stiprybės taurelė,
Šilumos ugnelė.

Man noris pakilti
Į žydrą padangę.
Man noris maldauti
Šią žiemelę brangią.

Kad perlo karolis
Žibėt nesudužtų...
Gėris ir džiaugsmas
Jo širdyje būtų.

*

2012-ųjų pavasaris “Be tavęs aš paukštis besparnis”

Šv. Juozapo garbei

Šventas Juozapai – taurasis,
Marijos ir Jėzaus globėjau brangus,
Lenkiasi Tau
Šioj žemėj žmogus ramus.

Nelaimės mus seka,
Gyvenam varguos,
Pažvelk iš aukštybių,
Palengvink skausmuos.

Palaimintas Tėve,
Žmonių paprastų.
Išmelsk mums iš Aukščiausiojo
Šviesesnių dienų.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tu Jėzų glaudei
Prie savosios širdies.
Tad paguoski ir mus,
Neatimki vilties.

Pasaulio žmonijos
Globėjas esi.
Mes nuoširdžiai prašom
Krikščionys visi.
Švenčiausiojo Juozapo
Jaunimui šviesos,
Kad jie nepaliktų
Brangios Lietuvos.

Kad pavyzdžiu būt jiems
Šventoji šeima.
Kilni dorumu
Ir meile tyra.

Kad augtų vaikai,
Būt taikingi laikai.
O siekiais kilniais jų
Skambėtų skliautai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Aš gyvenu

Kol širdy šilumą jaučiu,
Vilties ugnelę dar pučiu,
Kol dar akis šviesi, mintis gili,
Noris sušukt: aš gyvenu!
Turiu savo didžius turtus:
Tai skausmą, džiaugsmą ir vargus,
Lietuvos klonius ir miškus,
Dangaus žydrynę – vyturius.
Turiu saulėlydžius –
Jų pumpurus perlus,
Auštančio ryto rasą –
Deimantus brangius.
Pakilkit čia, ateikit čia!
Padovanosiu Jums visus!
Aš tarsi pasakoj gražioj,
Tėvynėj savo žemėj Lietuvoj,
Virš ežerų žydrių akių
Noriu pakilt šilko rūku.
Matyt save giliam dugne
Tarsi kitam dangaus skliaute.
Tik paukščių ten skambių nėra.
Tentik žuvelių sidabrinių tamsuma.
Jos tylios, gražios tarp lelijų baltų žiedų
Tarsi vaivorykštės mažytės ant bangų.
Tiktai nakčia, kai sapnuos ilsisi diena,

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kai dar giliai miega aušra,
Žuvelė, tarsi įtempta styga,
Pašokdama sujudina
Sidabro vandenį slapčia,
Ir girdisi tada, kaip nuplaukia banga,
Kaip žemė kuždasi su ja.

Neišvažiuok!

Čia žemės lopinėlis mielas.
Visam pasauly tau tik vienas.
Lauks gintarų nusėti Baltijos krantai.
Lauks gandrų klekete tušti namai.

Kažkur toli už vandenų,
Gal prie Japonijos salų,
Nerasim laimės Aitvarų,
Nes jų nėra tarp svetimų!

Nes lietuvio širdžiai brangios
Visam pasauly nėra tokios.

Tave kankins ten ilgesys,
Kol tavo akys Šventą Ją išvys!
Tad nevažiuok ir nesikankink!

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Būti kartu

(Skiriama Pilaitės dienos centro „Diemedis“

vadovei Irutei Orvidienei)

Praturtinti dienas prie skambančios dainos

Mus pakviečia vadovė – mūsų Irutė.

Kai saulė ant ribos, į priešpietę dienos,

Mums džiugu čia su Ja kartu pabūti.

Tik tai dainoj nėra niekšybių, melo,

Tik tai dainoj nėra jokios klastos,

Todėl dainuoti mes mylime be galo.

Dainos mums jokie žemės turtai neatstos.

Širdimi išniūniuoti žodžiai – neišdyla,

Nesunaikins jų metai nei laikai,

Dainuojant mums jausmai atgyja, – nuotaika pakyla...

Todėl dainuokime kartu, ar džiaugsmi ar vargai!

Dainuodami sutikim auštant rytą,

Sutikime pavasarį su grįžtančiais gandrais,

Jei kartais ašara netyčia Tau – nurieda

Vis tiek dainuokime visi kartu linksmi!

Mes čia, viena šeima – siela...

Lyg vystančios ramunės pievų gražume...

Su Irute – linksmam būry...

Tarsi bitutės kruopščios, – kvapiam avily...

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

*

2013-ųjų pavasaris “Iš aukštybių žydros gilumos” su Nacionalinės premijos laureatu poetu Jonu Kalinausku (Karolina gyvai skaito eiles vaizdo-garso įrašė čia: http://www.youtube.com/watch?v=0_9zyU2n3lg&feature=em-upload_owner)

Pavasaris

Tarytum žydras lopinėlis,
Nukritęs iš dangaus,
O ant jo kvapios gėlės –
Žibuoklės mano Lietuvos.
Ir koks gražumas?

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Koks žydrumas?

Koks reginys žavus

Skubėkime visi į pievas –

Nukritęs kviečia mus dangus.

Tik nepraeikite – praeit negalit,

Žibulės tiesia žiedelius.

Te nesėkmės praeis pro šalį,

O mes tik sveikiname jus.

Surinkite žiedus, puoškit gryčias.

Tebūnie jums namai – dangus,

O languose ramus vandenynas,

Žuvėdrų klyksmas džiaugsmu bus.

Rauda

(Tragiškai žuvusio sūnaus garbei

1985 m. Galyče)

Kad tiktai sūnelį

Iš kapo prikelčiau,

Plačius vandenynus

Ir upes perplaukčiau.

Praeičiau pėsčiomis

Pasaulio žemynus,

Pasiekčiau mėnulį

Ir dangaus žvaigždynus.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Plačiam dangaus skliaute
Žvaigžduotes surinkčiau,
Tyros šaltos rasos perlais
Saulę užgesinčiau.

O jei neužtektų
Šaltos rasos perlų,
Sūrių ašarėlių
Šaltinį surasčiau.

Šaltinį šį gilų
Dar gyvą jaučiu.
Jis mušasi, veržias
Iš mano akių.

Aš alkį kentėčiau,
Taigoje pasiklyščiau,
Kad tiktai sūnelį
Gyvą pamatyčiau.

Sutikčiau sušalti
Uralo klanuose,
Sibiro ledynuos –
Kentėt kandaluose.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Į pragarą eičiau,
Ugnyje pradingčiau,
Kad brangų sūnelį
Rankomis apglėbčiau.

Rankomis apglėbčiau –
Gailiai išsiverkčiau,
Visus savo skausmus
Į džiaugsmus paversčiau.

Retkarčiais sapnuose
Tave sutinku,
Pamačius netiesą,
Gailiai pravirkstu.

Bet upės iš jūrų
Atgal negrįžta,
Alyvos žiemoje
Niekad nepražysta.

Pražydo motule,
Tik tavo plaukai,
Kaip sodai Tėvynei
Taip baltai, kvapiai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Gyvenimo mano
Šešėlis ilgėja –
Saulutė jau leidžias –
Takelis trumpėja.

Į anapus
Saulės siela nuskrisiu.
Aš tave sūneli,
Pati surasiu!

Ir kam ta žemė sukurta?

Kiek daug šioj žemės pykčio ir skriaudos.
Kiek apgavystės – netiesos!
Bet vieniems tik auksas žėri.
Kitiems nėra giedros dienos!

Visi mes jaučiam džiaugsmą ir malonę.
O meile! – su ja taip gerai.
Bet vargai, jie tarsi būtų mūsų broliai –
Tai jie neleidžia mums gyvent lengvai.

Nuo nuovargio ant šalto akmens atsisėdi.
Mąstai tarsi knygą skaitai.
Mintimis tarsi į gilią bedugnę nusileidi,
O išeities protu neišmanai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kodėl vargai lyg būtų mūsų broliai?!

Kodėl apgaulės daugiau nei tiesos?!

Kartais su ašara akyse pagalvoji,

Ir kam šią vargų žemę sukurta?!

Ji duoda daugiau blogio negu gėrio.

Nes blogis joj prigyja daug vešliau.

Vieniems gyvenimas lyg būtų rojus,

Kitiems – tai tik lietingos darganos dangaus.

Bet kad ir kaip sunku gyventi šioj žemėj būtų,

Tikėkime savo žvaigždės šviesa.

Tik jos vienos aukštam skliaute ieškokim,

Nes ji viena nuo Dievo mums visiems skirta.

*

(Nuotr. Su poete Danute Katkauskaite-Ruseckaja ir poete, rašytoja Aldona Liobyte)

2014-ųjų pavasaris „Donelaičio metai sukasi ratu“ prasitęsė iki žiemos. Poetai buvo kviečiami pagal metų laikus įsijungti su savo eilėmis į būsimo tradicinio leidinio pagimdymą visai bendruomenei skirtos Kalėdinės vakaronės šventės metu. Tad teko poetams dar susibėgti ir pūgoms siaučiant. Karolina eiliavo visiems 4 metų ciklams ir sudalyvavo leidinio pristatyme, kuriame ir gyvai skaitė savo eiles : (Vaizdo įrašas iš leidinio pristatymo Advento vakaronėje 2014 12 20 Pilaitės Martyno Mažvydo progimnazijoje su autorės kūrybos skaitymu čia: <http://youtu.be/ZZA8e4tbuJs>)

Iš ciklo „PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“

Neišvažiuok!

Kur ruošiesi, lietuvi,

Kraudams čiabodanus?

Nejau mūsų Tėvynėj

Tau per tamsus dangus?

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Gal Baltijos pakrantė
Tau tapo per sekli?
Todėl žuvėdrų klyksmo
Tu jau nebegirdi...

Kvapaus pušų ošimo
Negirdi, neklausai.
Ažuolų šimtamečių
Praeitį pamiršai.

Prie svirno liks žagrelė –
Surūdys pamiršta!
Prieklėtyje dalgelė
Našlaite palikta.

Kas pasitiks Tave ten?
Kas į gryčią pakvies?
Kas kvapia lino staltiese
Valgant stalą užties?

Vilioja Tave toliai,
Nežinomi krantai.
Sakyk, sakyk, lietuvi,
Ko ieškai, ar žinai?

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Ilgai ten neiškęsi!

Iš ilgesio mirsi.

Tiktai nepavėluoki grįžti,

Nes tėvų nerasi.

Kol dar motulė laukia

Prie vartų, prie svirties,

Paims Tave už rankos

Ir į gryčią pakvies.

Džiaugsmas didis motulei,

Kai sugrįš jos sūnus,

Ir jau gilioj senatvėj

Užuovėja jai bus.

Tad grįžki į Tėvynę,

Į gimtuosius namus.

Neieškok svetur laimės,

Kur svetimas dangus.

Vyturėliai – taškelis...

O toks didis dangus!

Perskrenda mylių mylias,

Bet grįžta į lizdus.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Sugrįžk, sūnau, – o laime!

Laukia beržo sula...

Sublizgēs vēl žagrelė

Prieklėty palikta.

Sužvangēs vēl dalgelė,

Pradalges kvapais klos,

O Lietuvos padangėj

Tau vyturiai giedos

Ir darbuose vis guos!

Parėmus durų staktą,

Klaidžioju tarp žiedų.

Pačios gražiausios gėlės, –

Išsirinkt negaliu.

Mielai padovanočia

Puokštę kvapių žiedų

Už nuostabų suolelį

Palangei tarp gėlių.

Nusibodo remt staktą

Ar sėdėt ant skadų.

O kad čia būt suolelis, –

Širdis man plakt džiaugsmu.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Sėdėčia ant suoloelio,
Kalbinčia gėleles
Ir taip linksmai praleisčia
Su jomis dieneles.

Su jom pasidalinčia
Savo vargais, džiaugsmams,
O dangui pasimelsčia,
Kad laistyt jas lašais.

Kas toji laimė?

Man didžiausia laimė,
Kad matau dar saulę...
Kai gėriuos žydryne dangaus,
Kurioj vyturėlis
Lyg mažas taškelis
Paberia dainelę
Gražiausios gaidos.

Sudrebina dangų,
Sujaudina širdį,
Artojai priduoja jėgos,
Kai sklinda, kai plaukia
Jausminga dainelė
Virš mano
Brangios Lietuvos.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Matau toks baltutis

Rausvas debesėlis,

Nurausvintas

Saulės skaisčios

Kaip Nemunas plaukia

Į gintaro jūrą,

Klausydams vyturėlio

Dainos...

Tas mažas taškelis –

Palaima artojams.

Jo džiaugsmas

Sunkiuose darbuose.

Jos klausosi žemė

Ir šventas miškas.

Jos klausos

Dangus Lietuvos.

Čiulbėk, vyturėli,

Mažytis paukšteli, –

Galybė didingo dangaus.

Jo vargą išlieki –

Tik jam patikėki, –

Artoją laukų Lietuvos.

Iš ciklo „ANT ŠILKINIŲ VASAROS SPARNŲ“

Prie klėtelės, prie vyšnios
Trypia, nerimsta žirgas,
O prie atviro lango
Diemedis žiedais mirga.

Ir ko žirgas nerimsta
Sukiodamas širmą galvą?
Ar nėra kam atnešti
Karan jot tymo balną?

Ir ko kasdien motušė
Į baltą kelią žiūri?
Kam turi pasiskųsti,
Kad didį skausmą turi?

O didis skausmas Josios –
Tai sunkus rūpestėlis,
Kad iš didžios vainelės
Negrįžo sūnužėlis.

* * *

Rūpestėli, rūpestėli,
Tu manęs nepalieki.
Ir didžiu savo skausmu
Mano širdį pasieki..

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tave, aš rūpestėli,
Kaip gėlelę nuskinčia
Ir į brangios žemelės
Purvynėlį įminčia.

Neleidi, rūpestėli,
Nė trupučio nurimti,
O poilsio naktelėj
Pailsėti..., užmigti...

Oj brist brisčia, plaukčia
Į gilų Nemunėlį.
Tą didį rūpestėlį
Mesčia į vandenėlį
Kaip akmenėlį...

Aš klausiu diemedėlio

Kas sugriovė namelį
Langinėm mėlynom,
Kur diamedis žydėdamas
Klausėsi svirties dainos?

Kas nulaužė vyšnią
Baltam nuomete?
Lyg mylimą močiutę
Vis laukiančią manęs?

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kas išdžiovino šulinį,
Kur ašara sūri
Ne kartą semiant vandenį
Nukrisdavo tyli?

Kas apleido darželį
Rankų darbščių?!
Kas apželdė takelį
Mamos pėdų šviesių?

Kas nulaužė berželį? –
Sužinot geidžiu.
Visi visi išėję –
Vien tik tylu, ramu.

Čia liko tik spėlionė –
Ta akmenų tamsa.
Skausmų, vargų šešėliai
Ir užmigus daina.

Palikę viską viską,
Pasiėmę skausmus
Išėjo į žvaigždynus –
Į Aukščiausio namus.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Ir aš čionai užmigčiau –
Prie beržo., prie akmens
Karčių pelynų kvape,
Miglos pilkos rūke.

Oj neški nuridenki
Tą sunkų akmenėlį
Ant Nemunėlio kranto
Paversk į žilvitėlį.

Palinkęs žilvitėlis
Šakom bangas bučiuoja,
Saulutė iš aukštybių
Vaivorykštę Jiems kloja.

Iš ciklo „ŽARSTO RUDENĖLIS VĖL LAPUS ANT TAKO“

Jau suplyšo šiaudinė kepurė.
Senos vyžos sudilo seniai.
Padainuokim ant šieno sugulę,
Kaip kadais, kai dar buvom jauni.

Vesk, sūneli, iš tvarto žirgelį.
Į žagrelę kinkyk jį stropiai.
Imki ruošti širdimi žemelę,
Kad banguotų kaip jūra rugiai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Vėjelis

Kai vėjelis pūs,
Lapeliai šlamės,
Tavo širdužėlė
Neramiai plazdės.

Kai saulutė švies
Ir rasa spindės,
Tavo darbščios rankos
Širdį pakylės.

Bus gražu ir gera
Kai gėlės žydės
Ir tavo veidelis
Nuoširdžiai švytės.

Geltoną lapą vėjas
Ridena takeliu...
Su juo ir mūsų dienos –
Rudenio lietučiu.
Vėjau, neдрaskyk klevo lapų!
Nepurtyk obelų –
Tu savo žirgus tramdyki,
Kur skrieja be kelių
Vėjy baltoji fėja

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Su šėlstančia pūga:
Užklos patalu sniego,
Prislėgs ledo ranka.
Kai pasigirs vėl gervės
Žydram dangaus skliaute.
Atmerks akis žibutės.
Pavasaris grįš čia.

Jei audros tau rautų iš rankų žibintą,
Tu širdį paguoski jaunystės drąsa.
Neleisk jam užgęsti, kai rytmečiai švinta,
Kol eglės liepsnoja sidabro rasa.

Ilgesys, ilgesys.
Toks sunkus kaip akmuo.
O su juo vis giliau
Į tamsesnę bedugnę grimztu.
Vis mažiau aš tave ir save suprantu.
Ilgesys toks sunkus kaip akmuo...

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Žemaitiją prisiminus

O Žemaitija, Žemaitija!

Tėvelis prie balanės – ten pušys kepurėtos.

Anūkai klumpę drožę – lyg ošia, aimanuoja.

Motulė prie ratelio – Venta per Žemaitiją –

Daina vingė sūpuoja – garsius amžius liūliuoja.

Nors pasauly mes taškelis...

Esame maža tauta.

Bet noras laisvėj gyventi –

Mūsų šūkis ir kova.

Kad ant garsios pilies kalno

Klaidžiot Vytauto Dvasia,

Ten vaivorykšte švytėtų

Mūs Trispalvė Vėliava.

O bus diena!

Kai žvaigždės bus sužibę,

Išeisiu aš tenai,

Kur nuostabia ramybe

Pakvies mane kalnai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tenai, kur kloniai dega

Purpurine šviesa.

Ten koja atras taką

Prieš tamsią bedugnę.

Lydės mane į kalnus

Dar Vilniaus ūžesys,

Kol ryto pirštai švelnūs

Žvaigždes vėl užgesys.

Nurimus atsigersiu

Tos skambančios tylos.

Paskui gal apsiverksiu

Aš prie uolos šaltos.

Pajusiu, kad dar plaka

Širdis tarsi banga.

O ten! – prie galo tako

Laukia butis šalta.

O mielas gimtas kaimas!

Dargužiai, Dargužiai...

Taip skamba gražiai.

Čia protėvių mūsų

Praminti takai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Čia vaikystės pasaka

Supos kleve,

Čia jaunystės žiedas

Skleidės jazmine.

Prie rūtų darželio

Vis kuždėjo verba:

Kad viskas praeina, –

Meilė, – amžina.

Meilė nerūdija...

Meilė nesupūva...

Meilė kaip žvaigždė

Danguje nepražūva.

Daina prie ratelio.

Daina prie lopšelio.

Daina ir pasakant „aš myliu“

Žodeliu.

Dzūkijos berneliai –

Skardūs dainorėliai.

Dzūkijos mergelės –

Drobių audėjėlės...

Iš ciklo „BALTOS SNAIGĖS SALDŲ MIEGĄ TVERIA“

Artėjant Šv. Kalėdom

Aš buvau į pasaulį atėjus,
Kai Tavęs dar nebuvo šalia.
Niekad niekur nesu klausinėjus,
Ar esi panašus į mane?

Kai Kalėdų varpeliai suskamba
Ir nušvinta žvaigždėtas dangus,
Trys šventieji karaliai suklumpa,
Nes atėjo Didysis Žmogus.

Ar žinai, kad didysis laukimas,
Tai Advento didi dovana
Ir mažyčio Vaikelio gimimas, –
Tai juk tavo saulėta diena.

Kalėdos...

Ledinėm snaigėm lyja
Ir eglės tyliai šlama.
Naktis viltim atgyja, –
Sapnu užkloja žemę.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Ach, atskrenda Kalėdos
Per gruodą ir per sniegą.
Kažkur pranyksta bėdos
Ir rūpesčiai prapuola.

Kalėdos, Kalėdos –
Ramybę ir palaimą
Atneš naktis žvaigždėta,
Visam pasauliui laimę:
Taip tyrą pakylėtą.

Atneš ir gilų jausmą
Gyvenimu tikėti,
Atslėgs širdžių mūs jausmą,
Šventos šviesos užlietą.

Jau Kalėdos

Baltas baltas sniego takas –
Žemę gaubia paslaptis,
Senas miškas tyliai ošia...
Stebuklinga ši naktis.

Jau Kalėdos, jau Kalėdos!
Skamba varpai, ar girdi?
Kristus gimė, Jėzus gimė –
Skubėkim pas Jį visi.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Šią žvaigždėtą šventą naktį
Skamba giesmės angelų.
Piemenėliai trimituoja –
Dievą garbina pulku.

Kas toji senatvė?

Senatvė – visų svečias,
Ji visus aplankys...
Senatvė – tai ne gėlės?
Antrą kart neprašys!

Saulėtą ankstų rytą
Stebuklą pamačiau.
Prie žydinčios palangės
Suolelį atradau.

Už rūpestį, už triūsą
Aš Jums ačiū tariau,
Nes nesėdžiu ant slenksčio, –
Jau suolelį turiu.

Dėkoju Jums, Seniūne,
Kad buitį supratote,
Dailų, gražų stalelį
Prie gėlių pastatėte.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Senatvė tarsi vilkas

Sėlina paslapčia.

Energija silpsta

Ir jėga nebe ta.

Šaukia vilioja pievos...

Nubėgtum takeliu,

Bet širdelė pulsuoja:

„Eik ramiai, pamažu“.

Kadaisė dažnus žingsnius

Retėjančius jaučiu.

Kojos tarsi švininės, –

Jas pakelti sunku.

O man atrodo: tai kas –

Tarsi sustingęs laikas

Ir riedu nuo kalno

Į užmarštį kaip vaikas.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

*

(Nuotr.: Sur poete Zita Mažeikaite)

2015-ųjų Poezijos pavasaris Pilaitėje „**Lakštingala negali nečiulbėti**“ buvo skirtas Lietuvos Lakštingalų Lakštingalai Salomėjai Neriai (1904-1945). Poezijos rinktinė ne popieriu, nei virtualia nepasirodė. Bet šio pavasario dalyvių gyvai skaitytos eilės išliko vaizdo medžiagoje. Karolinos eilių gyvai galima pasiklausyti internetinėje erdvėje nuo 6 min. 15 sekundės čia: <https://www.youtube.com/watch?v=EPPLKfikUjo&feature=youtu.be>

*

2016-ieji su barde Vanda Sakalauskiene

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

*

(Nuotr.: Karolina su savo bendražyge Bronele, barde Vanda Sakalauskiene, Poezijos pavasarių Pilaitėje įkvėpėja Janina Gadliauskiene ir šios iniciatyvos palaikytoja Angele Šarlauskiene)

2016-ųjų pavasaris „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?“, skirtas lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojai, K. Donelaičio „Metų“ iš numirusių prikelėjui, teologui ir eiliuotojui Liudvikui Rėzai jo 240-ųjų gimimo metinių proga. Eilės nebuvo užfiksuotos nei tradiciškai, nei elektroniniame leidinyje. Visas renginys filmuotas, tad Karolinos šio pavasario eilių gyvai galima pasiklausyti interneto pagalba nuo 30 sekundės šiuo adresu: <https://www.youtube.com/watch?v=iV5VCOxlbVg&feature=youtu.be>

Karolina paskaitė eilių apie “Dzūkų partizanus” ir savo “Mylimąją Pilaitę”

*

(Nuotr.: Su metais vyresne barde Irena Maculevič)

2017-ųjų pavasaris “[Alsuoja margos mitų gelmės](#)”

Ne jau pavasaris jau žengia?

Pavasaris pagiriu žengia

Su paukščių čiulbesiu, daina...

O pagirys taip žydriai mėlynuoja...

Lyg būtų pasaka gyva.

Juk tai ne ežeras, ne upė

Nudažė klonį mėlynai...

Žibutės akeles atmerkė

Ir skleidžia kvapą jų žiedai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tarytum žydras lopinėlis
Nukrito iš dangaus,
O ant jo gėlės, kvapios gėlės –
Žibutės mano Dzūkijos...

Skubėkime visi į klonį....
Nukritęs kviečia mus dangus.
Te nesėkmės praein pro šalį,
O mes tik sveikiname Jus...

Skinkime žiedus, puoškime gryčias, –
Tebūna Jums namai – dangus.
Namų languos „Ramusis“ vandenynas –
Jame žuvėdrų klyksmas džiugins Jus...

Jaučiu širdį laimę,
Kai žiūriu į saulę,
Kai geriuos žydryne
Aukščiausio dangaus, kurioj vyturėlis
Tas mažas „taškelis“
Paberia dainelę
Aukščiausios gaidos...
Sudrebina dangų,
Sujaudina širdį,
Artojų priduoja jėgos,

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kai sklinda, kai plaukia

Jausminga dainelė

Verčiančiam žiemele

Dzūkijos brangios,

Prakaitu sūriu aplietos.

Plaukia toks lengvutis

Rausvas debesėlis.

Auksiniuos saulės spinduliuos

Žilvyty lakštutė dainuoja, traliuoja, –

Jos šakos Merkį išbučiuos!..

O jis skuba, plaukia

Į gintaro jūras, –

Žuvėdra jam dainą liūliuos...

Klykaukit žuvėdros!

Vyturėliai čiulbėkit, –

Galybės didingo dangaus!..

Klykaukit, čiulbėkit,

Jo vargus užliekit –

Artojo Dzūkijos laukų!..

Kai žvaigždės bus sužibę,

Išeisim mes tenai,

Kur nuostabia ramybe

Pakvies visus kalnai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tenai, kur slėniai dega

Purpurine šviesa.

Ten koja suras taką

Ties tamsia bedugne.

Lydės visus į kalnus

Gal Vilniaus užgesys,

Kol ryto pirštai švelnūs

Žvaigždes vėl užgesys.

Nurimę atsigersim

Tos skambančios tylos

Ir amžiams prisiglausim

Prie žemelės brangios.

Pasaulis – tai didžiulė drobė,

Kurioje kiekvienas paliekame žymę, –

Šviesią, tamsią...

Pasaulis – tai knyga, kurioj mes rašome

Visą gyvenimą po raidę, po žodį,

Po eilutę, kiek sugebame...

Žmogus ateina į žemę su Saule, –

Išsaugokime Ją ir žvarbiausiomis,

Ir tamsiausiomis dienomis, kad galėtume

Kurti nuostabią Saulės simfoniją gyvenimui.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Dvejonės

Kiek daug šioj žemėje dvejonių...
Kaip klesti čia apgaulė, ne tiesa...
Klajojam mes, mąstom, svajojam:
O Dieve, kam ši žemė yr skirta?

Gal gėrį nešti, o gal blogį?
Juk blogis čia bujoja daug vešliau.
Kai kam gyvenimas čia tikras rojus,
Kitiems, kad rojaus paukščiui būt gyvent geriau.

Jaučiam mes šilumą, švelnumą.
Už meilę kad galbūt gražiau?
Bet vargai mūsų – mūsų broliai –
Neleidžia mums gyvent geriau...

Kad ir kokia sunki dalia mums būtų,
Žinokime, – nuo Dievo mums skirta
Ir tamsoje savo Žvaigždės ieškokim.
Suradę, – švytėkime kartu su Ja.

Sausio 13-ajai

(Skiriu sūnėno Vytauto garbei)

Dzūkijos miškų išauginti
Narsieji sūnūs ažuolai
Skubėjo Jie tankų tramdyti, –
Ne ginklais, o savo pečiais...

Be ginklų narsuoliai išdrįso
Prieš tankus stoti su daina,
Su didele meile ir ryžtu,
Tikėjimu Laisvės diena...

Išgirdę Jie šauksmą Tėvynės,
Paliko vaikus ir namus...
Užmiršę net mirtį, stojosi į kovą,
Užtvėrdami tankams kelius.

O tankai – sunkieji šarvuočiai,
Lyg alkani pilki vilkai ,
Artėjo prie tikslo arčiau vis arčiau,
Jūs pergale degėt karčiau...

Minioje klyksmai susiliejo,
Girdėjos ir verkiant gaudžiai...
Kai jauna mergaitė po tanku sukniubo, –
Jos kraujo sublizgo klanai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tavim didžiuojuos, džiaugiuosi,
Tu „Vytautas Didis“ – narsus....
Matau, kaip prieš tanką tu stovi,
Kaip „Puntuko“ akmuo drąsus...

Su viltim į ateitį žiūri
Liepsningom erelio akim,
O meilė Tėvynei krūtinėj pulsuoja...
Koveisi už laisvę širdim...

Nuo Jūs nosisuko net tankai! –
Pabūgt net perkūnai žaibai!
Nes jūs „Prometėjas“, – tikrai.
Mums Laisvę kaip ugnį!
Juk atnešė Jūsų delnai...

*

(Nuotr.: Su Pasaulio žemaičių klubo pirmininke, lietuvaite temtine iš Ukrainos Olena Rudometkhina)

2018-ųjų pavasaris “Širdies šviesa išgrįstas kelias žmoniškumui “

Dargužių kaimo garbei

Liepom apsodintas veda mus kelelis,
Kur soduos paskendęs Dargužių kaimelis.
Čia baltom langinėm puošiasi langai
Ir anksti pabudę čiulba vyturiai.

Priedainis:

Dargužiai, Dargužiai,
Skamba taip gražiai,
Čia protėvių mūsų išminti takai.

Čia gimtasis kaimas, gimtieji namai,
Mūsų senolių šaknys įaugę giliai.
Vaikystės lopšys ir jaunystės sparnai,
Tartas pirmas žodi taip seniai, seniai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Priedainis:

Dargužiai, Dargužiai,
Skamba taip gražiai,
Čia protėvių mūsų išminti takai.

Prie uosio tvorelės šakotas berželis...
Jame įsitaisę gyvena gandrai.
Arčiau koplytėlės, netoli miškelio,
Kur sutūpę trobos kaip rožių kera.

Priedainis:

Dargužiai, Dargužiai,
Skamba taip gražiai,
Čia protėvių mūsų išminti takai.

Į Merkį įteka Graužupis gaivus,
Upė Raudonėlis toks sraunus gaivus,
Merkyj susilieja, – jos tampa viena,
„Vaivorykštė“ – Merkio vaga...

Priedainis:

Dargužiai, Dargužiai,
Skamba taip gražiai,
Čia protėvių mūsų išminti takai.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Po pievas vingiuodams klegena upelis.
Jis veda į kvepiančius miškus ir raistus,
Saldžiausius uogynus, kvapiausius grybynus...
Brangiausius bruknynus – perlus...

Priedainis:

Dargužiai, Dargužiai,
Skamba taip gražiai,
Čia protėvių mūsų išminti takai.

Čia gulbės gražuolės su švelniais gulbiukais
Tarp baltų lelijų, kvapių ajerų.
Jos čia „karalienės“, ir laisvai plaukioja
Ant „Veidrodžio“ Merkio bangų.

Priedainis:

Dargužiai, Dargužiai,
Skamba taip gražiai,
Čia protėvių mūsų išminti takai.

Trimituokit gulbės ir džiūgaukit žmonės,
Už kaimą Dargužių gražesnio nėra...
Tegul skamba dainos, maldos, šventos giesmės...
Tesaugo Aukščiausias! – Gyvuok ir klestėk, Dzūkija!

Šiąnakt vėl garduos prabils ėriukai.
Prakartėlėje gražiausiame kampe...
Ir visi Aukščiausiojo stebuklai
Mums bus Dievo dovana siūsta.

Iš nakties Betliejaus atkeliavęs,
Lai tikėjimas nušvies kelius,
Kad kelionėje nepasiklystų
Anei vienas žemėje žmogus.

Verbų sekmadienis

Aš kadagio verbą kvepiančią nešu.
Su meile prie kojų Tavųjų dedu.
Tu – meilė, Tu – grožis, – pasaulio šviesa,
Nušviesk mano kelią, parodyk ranka.

Kad aš nesuklupčiau duobėtam kely,
Kad visad nešiočiau Tave tik širdy.
Senatvėj padėk man nukritus pakilt,
Pametus – atrasti, paklydus – sugrįžt.

Palaimintas Tėve
Šventas Juozapai taurusis,
Marijos ir Jėzaus globėjas brangus,
Lenkias į Jus
Šios žemė žmogus neramus.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Nesėkmės mus slegia,
Gyvenam varguos,
Pažvelk iš Aukštybių,
Palengvink skausmus.

Palaimintas Tėve
Žmonių paprastų
Išmelsk mum iš Aukščiausiojo
Dienų paprastų.

Tu Jėzų glaudei
Prie savosios širdies,
Tad paguosk ir mus,
Neatimk vilties.

Pasaulio žmonijos
Globėjas esi.
Mes nuoširdžiai prašom
Krikščionys visi...

Švento Juozapo
Anūkams šviesos,
Kad jie nepaliktų
Gimtinės savos.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kad pavyzdžiu būt jiems
Šventoji Ir meile tyra.
Kad augtų vaikai,
Būt taikingi laikai,
O siekiais kilniais
Jiems skambėtų skliautai.
Šeima,
Kilni dorumu.

Neužmiršk tai, kas įvyko Sausio 13-osios naktį.
Atmink tą jaunuolį suvarpytą kulky...
Merginą, sudraskytą tanko vikšrų...
Tad uždekime žvakutę, parymokime prie jos
Ir viską atminkime amžių amžiais.

Skinkime žiedus,
Puoškime gryčias,
Tebūna jums namai – dangus,
Namų languos Ramusis vandenynas –
Jame žuvėdrų klyksmas džiugins Jus...

Ilgesys, ilgesys,
Toks sunkus kaip akmuo.
Su juo vis giliau

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Į tamsesnę bedugnę grimztu.
Vis mažiau aš save ir tave suprantu.
Ilgesys toks sunkus kaip akmuo....
Aš mečiau šitą akmenį
Merkio srovėn
Ir galvojau, kad vandeny jį nuridens.
Susisuko verpetai pikti prie akmens
Ir išplovė į krantą ir vėl.
Aš į audrą žaibingą
Iš savo širdies jį sviedžiau!
Kur žaibai net ir ažuolus skaldo perpus.
Bet bejėgiai žaibai, –
Šis akmuo netrapus.
Po audros jį nešiot
Dar sunkiau.
Gal ir būtų lengviau,
Jei žinočiau gerai,
Kad tada, kai saulėlydy liepos ištįs...
Ir tavojon širdin brausis toks ilgesys,
Toks sunkus ilgesys kaip akmuo...
Gal ir būtų tada man lengviau.

Ne skaičiai nulemia metus,
O mūsų keliai, darbai išmintys...
Tuo, kuo praturtinam kitus,
Mokėdami save dalinti...

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tad likime visada tokiais,
Kokius mus myli ir pažysta,
Su šypsena gera, jaukia
Ir siela sklidina jaunystės ir gerumo.

*

I 2019 -ųjų pavasarį „Pavasario delnuose upeliai sužydėjo“ Karoliną atlydėjo Sausio 13-osios nakties Didvyris sūnėnas iš Dzūkijos Vytautas Peciukonis apdovanotas Vyčio Kryžiaus ordino Riterio kryžiumi

Matau – sugrįžo kregždutės

Jau sugrįžo kregždutės, –

Virš palangės regiu.

Skraido, tarsi žaibuoja

Su rūpesčiu dydžiu.

Aš taip ilgėjaus, laukiau...

Gera, kad parskridai!

Džiaugiuosi, kad lizdelio

Gimto neužmiršai...

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

O kiek sunkumų buvo?
Kiek ryžto, kiek jėgų?
Reikėjo didžiulės meilės
Ir nepabūgt audrų!

Kregždutė – mažas taškelis
Tarp beribių skliautų,
Kaip ištvėrė sparneliai,
Iš kur širdžiai jėgų?!

Likęs gimtas lizdelis
Šaukė, kvietė mane,
Meilė gimtam lizdeliui
Su didžiule jėga...

Bus diena, kad ir aš
Tarsi lapas žemėn nukrisiu.
Tu sugrįši, skrajosi, žvilgčiosi į langą,
Bet manęs jau už jo nerasi.

Išėjo

Prie atviro lango
Mergaitė rymojo.
Iš skausmo širdelė
Gegute raudojo.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kas manęs ilgėsis?

Kas švelniai pašnekins?

Rytą vakarėlį

Vaišins vyšnių kekėms.

Kas į mano plaukus

Ramunę įpins,

Prisėdęs prie šalies

Švelniai apkabins?

Skleidės mūsų meilė

Atvira tyra.

Plakė mūsų širdys

Širdimi viena.

Išėjai bernelį

Nieko nepasakęs.

Lyg žemę pardavęs,

Lyg visko netekęs.

Ryžčiausi perplaukti

Ramų vandenyną.

Pėsčiomis praeičia

Pasaulio žemyną.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kad tik bernužėlis
Išgirst mano šauksmą,
Jam padovanočia
Visą dangaus skliautą.

Vienas su saulutės
Aukso spindulėliais.
Naktis su mėnuliu,
Su paukščių keliais.

Nuprausčia jam veidą
Karoliais rasos,
Iš žvaigždžių vainiką
Dėčiau ant galvos.

Liūliuočia, myluočia
Miglos patale,
Gražiuose sapnuose
Migdyčia tave.

O laime, o laime,
Nepraeik pro šalį,
Gražink širdžiai džiaugsmą,
Nepamiršk takelio.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Meilė ne gėlė,
Nedžiūsta, nevysta.
Meilė nesupūva
Ir nesurūdija.

Meilė ne liepsnelė.
Negal būt užpūsta,
Turi savo būstą.

Kad aš, ir kad tu
Būtum vėl kartu.
Suptum savo laimę
Ant rankų savų.

Kad augt mūsų vaikai.
Būt ramūs laikai,
O saule languose
Žerėt amžinai...

Velykos

Pabudo mūsų miegęs sodas
Rausvais žiedais apvytas.
Dangum nuskristų, rodos,
Šventų Velykų rytą.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Kas pašaukė, kas pavadino
Priklipt prie žydinčios obels?
Kieno tas balsas, mane pažinęs,
Man liepė žiedui pasimelst?

Pašventupiais, rasotom pievom
Ir mirties pergale nušvitęs
Į mūsų „sodą“ sugrįžo Kristus,
Obels žiedais apkritęs.

Šv. Kazimiero garbei

O Kazimierai Šventasis,
Kai tauta pavojui bus,
Ar išvesi kaip anasyk
Pergalėn kovos pulkus?

Ar tu leisi, kad baltoji
Mūs darželiuos lelija
Po raudonom žirgo kojom
Būtų amžiams sutrypta?

Tai tvirtai laikyki ranką,
Dengdamas globos skydu,
Te per amžius ją aplenkia
Visos audros iš Rytų!

Glūdi kelmas berželio
Prie akmens be namų.
Vienišas tarp vijoklių
Ir karčių pelynų.

Tyla, šventa ramybė
Užmigo prie akmens,
Ilgesys vėl sugrįžt,
Vėl diemedžiu pražys.

Ir tie žiedai jaunystės
Rugiagėlių žieduos,
Beržo šakų sūpuoklėse
Mūsų skausmą kartos.

Kartais pūga priklydusi
Prie kelmo paklūpės,
Karšti žaibai lyg rykštėmis
Seną kelmą bučiuos.

Žiedai neužmirštuolių
Prie kelmo vis žaliuos,
Gimtos žemės vėjelis
Rasos perlais jį puoš.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Gyvenimas ne amžinas,
Ateina ir praeina,
Laikas nusineša dienas, metus,
Tik meilė motinos vaikams ji nepraeina,
Ji amžina negęstanti liepsna, šilta.

Ir nieko man pasaulyje nereikia.
Viską turiu, turtą matau tik tavyje.

Nėra jokių sunkumų, kai matau saulę dukroj,
Jos brangiam man mylimam veide...
Dieve, Saulute visada būk su ja!

Kokie tie metų žingsniai dideli...
Jie daug ką jau nusinešė į praeitį.
Nei sulaikyti, nei sulėtinti negali...
Ir šiandien laikai jų praeiti:
– Mokėjimą suprasti, užjausti, padėti...
Dalintis viskuo, ką turi...
Ir sugebėjimą taip nuostabiai mylėti,
Užjausti, suprasti, užlyginant kiekvieną metų
Raukšlėlę.

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Gyvai Karolinos eilių skirtų šv. Juozapo parapijos įkūrimo 20-čiui 2019 09 07 galima pasiklausyti čia:

<https://youtu.be/AmiW2S4O8sw>

*

Ilgų ir sparnuotų Gyvenimo dienų, Mieloji Mūsų Karolina!!!

Tavoji ne kartą apdainuota PILAITĖ žaliaakė

Karolinos Biekšaitės -Jezerskos Pilaitiškieji poezijos pavasariai 2009-2019 metais

Tautodailininkės Karolinos Biekšaitės-Jezerskos paveikslas „Alyvos“
(Jos piešiniai papuošė ne vieną Pilaitės giesmininkų posmų knygėlę)